

Betoverd door jou

Bella Andre bij Boekerij

*Op het eerste gezicht
Vanaf nu, altijd
Verliefd en verloren
Betoverd door jou*

Bella Andre

Betoverd door jou

ISBN 978-90-225-7073-9

ISBN 978-94-6092-310-4 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *I Only Have Eyes for You*

Oorspronkelijke uitgever: Berkeley

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punch Design

Omslagbeeld: Shutterstock

© 2012 Bella Andre

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Bijna twintig jaar geleden...

Sophie Sullivan zat met gekruiste benen op een zachte deken in een hoekje van de achtertuin, onder het bladerdak van een van de kleinere eikenbomen. Nu het gestopt was met regenen in Noord-Californië en het buiten warm was, had haar moeder dit speciale plekje voor haar gemaakt, waar ze haar boeken mee naartoe kon nemen om te lezen.

Het jaar ervoor had Sophie met vier jaar leren lezen. En boeken hadden haar leven veranderd.

Als ze zat te lezen, was ze niet meer de stille van de Sullivan-tweeling, was ze niet meer degene die nooit iemand opviel. Ze werd een prinses in een kasteel. Of een clown die jongleerde in de grote circustent. Ze verkende de jungle op de rug van een olifant en ging in een ruimteschip naar Mars.

Ze kon elke plek bezoeken die ze maar wilde als ze een boek las. En Sophie kwam erachter dat ze absoluut *overall* naartoe wilde.

Op dit moment las ze een erg spannend verhaal over een meisje genaamd Pippi Langkous, dat met een aapje en een paard samenwoonde en een koffer vol met goud had. Sophie werd zo in beslag genomen door haar nieuwe boek, dat haar moeder aan haar tweelingzus Lori had gevraagd om haar een boterham met pindakaas en jam te brengen, omdat ze de lunch met de andere kinderen had gemist. Natuurlijk had Lori er een grote hap van genomen voordat ze de boterham had afgeleverd en dus moest Sophie er eerst zorgvuldig de tandafdrukken afpeuteren voordat ze de rest op kon eten.

Ze hield van haar zusje, maar Lori kon haar soms ook het bloed onder de nagels vandaan halen. Iedereen zei dat ze geluk

hadden dat ze een tweeling waren en Sophie wist dat ze gelijk hadden, dat er niets aan zou zijn om de enige vrouwelijke Sullivan te zijn. Maar toch, soms zou ze wel willen dat Lori niet zo veel wisselende *stemmingen* had.

Gelukkig was Sophie nu helemaal alleen in de achtertuin en met een zucht van geluk leunde ze met haar rug tegen de boomstam aan en sloeg een bladzijde om, zodat ze verder kon gaan met Pippi's avontuur. Natuurlijk was je in Sophies familie nooit lang alleen en toen ze in een ander deel van de tuin gegil en gelach hoorde, kon ze haar aandacht niet lang meer bij haar boek houden.

Haar zes broers en haar zusje kon ze moeiteloos wegfilteren. Het was Jake McCann die de ware afleiding vormde. Hij was net zo oud als haar broer Zach en normaal gesproken zou ze geen interesse hebben getoond in jongens van elf. Maar vanaf de eerste dag dat Jake met haar broer door de voordeur was gekomen, was ze in zijn ban geweest.

Hij was groter en stoerder dan haar broer. Het voordeel van het feit dat niemand haar aanwezigheid opmerkte, was dat ze gemakkelijk mee kon luisteren als een van haar broers iets fluisterde over Jake's vader. De man was blijkbaar eng en rook raar, een beetje zoals die keer toen iemand een drankje had omgegooid op het jaarlijkse kerstvakantiefeest van hun moeder.

Het deed haar pijn in haar maag als ze eraan dacht dat iemand gemeen deed tegen Jake en ze was blij dat hij zo vaak naar hun huis toe kwam, waar iedereen meestal aardig tegen elkaar was. Jake praatte nooit echt tegen haar – hij besteedde eigenlijk helemaal geen aandacht aan haar – maar alleen al het feit dat ze wist dat hij in de buurt was gaf haar een veilig en gelukkig gevoel.

Haar broers waren al een tijdje bezig om een boomhut te bouwen in de grootste eik in hun achtertuin. De hut was enorm en vanaf de grond vond Sophie het er echt gevaarlijk uitzien... maar ook opwindend. Ze was nog nooit zo hoog geweest, eigen-

lijk alleen in gebouwen, en het leek in haar ogen alsof je echt heel, heel ver naar beneden kon vallen. Daarom had ze ook nog niet genoeg moed verzameld om in de touwen te klimmen die ze, met een paar takken die hier en daar uitstaken, aan elkaar hadden geknoopt om als ladder te gebruiken.

Het donkere haar van Jake was net iets te lang, maar als hij lachte hield hij zijn hoofd achterover en dan viel zijn haar uit zijn ogen, zodat ze zijn hele gezicht kon zien.

Oh jeetje. Hij was zo knap en zo intelligent en gewoon geweldig. Ze kon wel eeuwig naar hem blijven staren en dat had ze waarschijnlijk ook gedaan, als hij haar niet net op dat moment had betrappt.

Op het moment dat hun blikken elkaar kruisten, was Sophie, met haar vijf jaar jonge hartje, ervan overtuigd dat hij hetzelfde voor haar voelde... dat hij ook van haar hield. Maar toen, zo snel dat ze beseftte dat ze het zich ingebeeld moest hebben, keek hij een beetje boos en riep hij naar haar broers en zus: 'Wie het laatst boven in de hut is, is een sukkel.'

Haar broers klauterden over elkaar heen om op het houten platform te komen, maar haar zusje Lori was kleiner en sneller dan zij allemaal, waardoor zij als eerste boven in de boom zat. Jake kwam vlak achter haar aan en daarna kwamen Sophies broers Gabe, Ryan en Zach. Haar oudste broers Chase, Smith en Marcus waren naar een honkbaltraining. Anders zou de hut uit zijn voegen gebarsten zijn.

Terwijl ze daar helemaal bovenin stonden, deden haar broers en zus net alsof ze over de open zee uitkeken door een oude, krakkemikkige telescoop die ze de maand ervoor ergens op een rommelmarkt hadden gevonden. Alleen Jake keek naar beneden, naar Sophie. Hij sprak geen woord tegen haar, maar ze kon de uitdaging in zijn blik lezen... en de onuitgesproken vraag.

Je bent toch niet bang, hè?

Haar hart ging wat sneller kloppen toen ze eraan dacht om

de boom in te klimmen, om zo hoog te zijn. Ze kneep wat steviger in haar boek; de harde kaft begon uit haar zweterige handjes te glippen.

Toen het boek van haar schoot gleed zag Sophie de tekening van het meisje op het omslag met de gekke rode, rechtopstaande vlechtjes.

Pippi zou niet bang zijn geweest om in de boom te klimmen.

Pippi zou nog eerder boven zijn geweest dan Lori.

Sophie stond langzaam op. De kruimels van haar boterham met pindakaas en jam vielen van haar t-shirt en korte broek op de deken, waar de mieren zich erop konden storten. Haar benen bibberden toen ze over het gras naar de grote eik liep. Haar broers en zus hadden het te druk met piraatje spelen om op haar te letten, maar de ogen van Jake bleven haar volgen.

Ik durf het heus wel. Ik durf het heus wel. Ik durf het heus wel.

Maar hoe dichterbij ze kwam, hoe hoger de boomhut leek. Ze had nog nooit eerder een touwladder beklommen en haar handen waren nu zo zweterig dat ze wist dat ze er vanaf zou glijden als ze hoog genoeg was, zodat ze zou vallen en haar hoofd op de grond zou openbarsten.

Ze wilde er net stiekem tussenuit glippen toen ze haar naam hoorde, zo zachtjes dat ze het bijna had gemist. Ze keek omhoog naar Jake en wist dat ze het zichzelf nooit zou vergeven als ze zich nu zou omdraaien om terug te rennen naar haar deken en haar boek.

Hij leek te denken dat ze het kon. En ze zou het niet kunnen verdragen als hij ongelijk zou krijgen.

Voordat ze zichzelf nog banger kon maken dan ze al was, ging ze wat sneller lopen en besprong ze de touwladder zo ongeveer. Ze voelde zich alsof ze het aapje van Pippi Langkous was toen ze via het touw en de takken omhoog klauterde om in de hut te komen. Ze ging zo snel dat de angst haar niet te pakken kon krijgen om haar ten val te brengen.

Haar broers en zus keken geschrokken toen ze haar hoofd zagen verschijnen en Ryan greep haar meteen bij haar armen om haar omhoog te trekken.

‘Je had even tegen ons moeten zeggen dat je naar boven wilde komen,’ zei hij, helemaal in zijn rol van grote broer, omdat hij op dat moment de oudste was in de tuin.

Lori wees naar Sophies been. ‘Au.’

Sophie keek naar beneden en realiseerde zich dat ze een lange schram op haar rechterscheenbeen had. Ze had geen idee wanneer ze die had opgelopen; ze verkeerde nog te zeer in de roes van haar triomf om pijn te voelen.

Jake feliciteerde haar niet met het feit dat het haar was gelukt om de hut in te klimmen – hij maakte zelfs een opmerking tegen haar broers dat meisjes onder de zes er voortaan niet meer in mochten – maar ze wist dat hij trots op haar was.

En, dacht ze terwijl ze met een grote glimlach rondkeek, ze was ook trots op zichzelf.

Omdat de wereld er echt anders uitzag vanaf zo hoog... en bovenal vond ze het heerlijk om dit avontuur te beleven met de jongen van wie ze altijd zou houden.

1

Heden

Tevreden bekeek Sophie Sullivan de laatste voorbereidingen voor het huwelijk. Ze had de afgelopen paar maanden alle details geregeld voor de bruiloft van haar broer en het was geweldig om te zien dat het allemaal ging lukken.

Over minder dan twee uur zouden Chase en zijn verloofde Chloe elkaar het jawoord geven onder een met rozen bedekte boog, met driehonderd gasten die toekeken. De wijngaard in Napa Valley, die eigendom was van haar oudste broer Marcus, was niet alleen het perfecte decor voor de trouwerij, het was ook de plek waar Chase en Chloe elkaar voor het eerst hadden ontmoet en waar ze verliefd waren geworden.

De cateringploeg die Sophie had ingehuurd, was bezig in de keuken. De bloemist legde de laatste hand aan de bloemen die aan weerszijden van het gangpad stonden en aan de prachtige boeketten op elke tafel in de ontvangstruimte. Het weer was perfect, met een blauwe lucht en een paar witte schapenwolkjes die lui voorbij dreven. De wijngaard was barstensvol groene bladeren en ontluikende druiven en de koolzaadbloemen tussen de rijen ranken waren overal een prachtige uitbarsting van geel te midden van de eindeloze heuvels met wijnranken.

De bruid en de andere bruidsmeisjes waren al in het gastenverblijf, waar hun haren en make-up werden verzorgd. Sophie had zich daar een half uur geleden al moeten melden, maar ze wilde er eerst zeker van zijn dat alles buiten perfect in orde was. Daarom stond ze hier nog steeds in de wijngaard, haar spijkerbroek in haar laarzen gestopt, in een lange blauwe trui en met een petje op haar haar, waar ze vanochtend niets aan had

gedaan, omdat ze wist dat de kapster dat wel voor haar zou doen.

Sophie was bibliothecaresse, geen weddingplanner, maar ze had de kans aangegrepen om te helpen bij het plannen van de bruiloft van Chase en het was ontzettend leuk geweest om te doen. Nou ja, behalve dan al die besprekingen met...

‘Hé, Engel, je ziet er goed uit.’

Elke spier in Sophies lichaam verstrakte toen ze zijn lage, lijzige stem hoorde.

Jake McCann.

De beste vriend van haar broer Zach... en het onderwerp van twintig jaar onbeantwoorde liefde.

Natuurlijk was ze in al die twintig jaar nooit meer voor hem geweest dan het kleine zusje van Zach. En ze wist ook heel goed dat ze er niet goed uitzag op dat moment, in de kleren die ze had aangetrokken om de hele ochtend met meubels te slepen en zware emmers met bloemen te versjouden.

Ze kon met moeite een gefrustreerde zucht binnenhouden en antwoordde, zonder zich naar hem om te draaien: ‘Mijn naam is Sophie, geen Engel.’ Ze had hem daar door de jaren heen wel honderd keer op geweest, maar hij bleef haar hardnekkig met haar bijnaam aanspreken.

Het was tot daaraantoe als haar broers haar Engel noemden, het was iets heel anders wanneer Jake het zei. Helemaal omdat ze, in haar geheime dromen, ondeugend en wild was, dan was ze de vrouw van wie hij niet kon geloven dat hij zolang zonder haar had gekund.

Ze voelde hoe hij dichterbij kwam, zijn lichaamswarmte verschroeide haar zelfs vanaf een meter afstand. Ze had altijd een speciale antenne voor hem gehad, ze wist precies wanneer hij een kamer binnenkwam. Als klein meisje bleef ze in de buurt van haar oudere broers rondhangen om maar in Jake’s buurt te zijn. Dan hield ze zich extra stil, zodat niemand meer

beseftte dat ze er was, terwijl de jongens in hun boomhut speelden of in de kelder aan het biljarten waren. Ze maakten dan ook vaak schunnige grapjes, die ze pas begreep toen ze een stuk ouder was.

De neiging om zich om te draaien en zich aan hem over te geven, om zich te verliezen in het sprankje verdorvenheid in zijn chocoladebruine ogen, was zo sterk dat ze er bijna aan toegaf. Natuurlijk kende ze elke centimeter van Jake's gezicht uit haar hoofd. Ze had tenslotte het grootste deel van haar jeugd doorgebracht met naar hem staren als ze dacht dat hij niet keek. Zijn kaak was vierkant en zijn neus had een paar bobbel, die had hij opgelopen bij wat vechtpartijen.

Dus in plaats van naar hem te kijken dwong ze zichzelf om haar blik gericht te houden op het zitgedeelte buiten, waar de bloemisten bezig waren met de laatste details van de bloemstukken en de cateraars presenteerbladen vol eten vanuit hun busjes in rap tempo naar binnen brachten naar de grote bedrijfskeuken van Marcus. Ondanks wat ze werkelijk voelde voor Jake, dwong Sophies trots haar om net te doen alsof het haar niet kon schelen of hij er nu was of niet.

‘Ik kan het amper geloven dat de grote dag is aangebroken.’ Hij zweeg even en ze kon een mengeling van humor en lichte afkeur in zijn stem waarnemen toen hij verder ging. ‘Er gaat nu echt een Sullivan voor de bijl.’

Sophie stond bekend als de nuchtere, voorzichtige in de familie, degene die altijd eerst nadacht voordat ze iets deed. Ze had nooit last van uitbarstingen en gaf zich niet over aan rare neigingen. Dat was meer iets voor haar tweelingzus Lori, daarom was Lori's bijnaam ook Bengel en die van Sophie Engel. Maar Sophie voelde zich zelden meer nuchter in Jake's nabijheid.

Hoe kon dat ook, als haar hart altijd te snel klopte bij de gedachte hoe het zou voelen om in zijn armen te liggen... of

omdat hij haar boos maakte met een of andere macho-opmerking? Meestal allebei tegelijk. Net zoals hij nu deed. Hij was om gek van te worden, maar zo verdraaid aantrekkelijk dat ze, hoewel ze wist dat ze wel gek moest zijn om op die manier naar hem te verlangen, nooit in staat was geweest om haar gevoelens tegen te houden.

Ze vond het vreselijk dat ze door hem alle controle verloor; haar vingers krulden zich tot vuisten toen ze het niet langer op kon brengen luchtig te blijven en ze zich omdraaide om hem aan te kijken.

Helaas voor haar verraderlijke hormonen zag Jake er knapper uit dan ooit in zijn smoking. Zijn frisse, witte overhemd stond net ver genoeg open bij de hals zodat ze zijn donkere haar kon zien krullen bij zijn borstbeen. Zijn tatoeages waren bedekt, maar alleen al de wetenschap dat ze onder die dunne laag stof verborgen zaten, liet een stroomstootje van verboden verlangen door haar heen pulseren. Lieve hemel, wat zou ze ervoor overhebben om die tatoeages van dichtbij te zien, om uren de tijd te nemen om met haar vingers over zijn naakte huid te gaan en de inkt te bestuderen die in zijn huid was gegraveerd.

‘Chase en Chloe houden van elkaar,’ liet ze hem weten, met een stem die nog extra scherp klonk van de teleurstelling in zichzelf omdat ze zich zo liet beïnvloeden door Jake’s knappe uiterlijk. ‘Hun bruiloft wordt prachtig en perfect en ongelooflijk romantisch.’

Het was zelfs nog prachtiger en perfecter en romantischer dat Chloe zwanger was en gewoon helemaal straalde. Sophie kon niet wachten om te babysitten, om haar nichtje of neefje ontzettend te vertroetelen.

Jake’s mond krulde omhoog in een halve glimlach bij haar nadrukkelijke verklaring. ‘Het wordt in ieder geval een gigantisch feest.’

Wat was er toch mis met hem? Dat vroeg Sophie zich misschien

wel voor de duizendste keer in twintig jaar af. Hoe kon hij nu kijken naar een leven vol liefde en alleen maar een feest zien?

Maar ja, gezien het feit dat hij vrouwen versleet in een zeer hoog tempo was het eenvoudig te raden dat hij een van die imbecielen was die niet geloofde in de liefde. Een rijke, knappe vent als Jake McCann had alleen maar interesse in seks. Ze zou beter moeten weten dan ook maar vijf minuten van haar tijd aan hem te verspillen. Maar toch... als het zo gemakkelijk was, als de liefde zo rationeel was, dan had ze waarschijnlijk al jaren geleden een andere man gevonden om verliefd op te worden.

Helaas was er niets rationeels aan haar gevoelens voor Jake en dat was ook nooit zo geweest.

Erger nog, als ze dacht aan seks en aan Jake tegelijkertijd, kreeg ze het altijd helemaal heet en dat was nu ook niet anders. Sophie was geen maagd meer en ze was ook niet preuts, ondanks wat men misschien dacht van bibliothecaressen. Integendeel, als mensen zouden weten hoeveel zij wist over het onderwerp seks, zouden ze waarschijnlijk geschokt zijn. Jake al helemaal.

Zou dat niet iets zijn om Jake mee te confronteren, die duidelijk dacht dat hij het boek over verleiding had geschreven?

Verdorie, ze zou toch onderhand beter moeten weten dan haar fantasie op hol te laten slaan over Jake, zelfs al was haar lichaam voor hem gevallen vanaf het moment dat haar tienerhormonen voor het eerst de kop opstaken. En toch kon ze zichzelf er niet van weerhouden zijn geur in te ademen, een vage zweem van hopplanten en iets wat ze nooit anders onder woorden had weten te brengen dan *nacht* en *duisternis*.

Ze ging een stoel rechtzetten die al perfect op zijn plaats stond. 'Ik heb net bij het opzetten van de bar gekeken en het lijkt erop dat alles op zijn plek staat.' Ze was van plan geweest een professionele barservice in te huren voor de bruiloft, maar Jake had erop gestaan om dat deel van de bruiloft zelf voor zijn rekening te nemen. Hij was eigenaar van een keten van Ierse

pubs en ondanks het feit dat hij ongelooflijk veel succes had met zijn bedrijven, was ze er niet zeker van geweest dat hij de bar zou kunnen beheren tijdens een trouwplechtigheid.

Nu ze had gezien wat hij had gedaan, moest ze met tegenzin toegeven: 'Je hebt het echt prima voor elkaar gekregen. Echt ontzettend goed.'

Ze voelde zijn donkere ogen op zich toen hij zei: 'En jij ook, met de hele bruiloft.' Hij schonk haar weer die glimlach die salto's in haar buik veroorzaakte. 'Weet je zeker dat ik jou niet kan inhuren om mijn pubs te beheren? Ik kan altijd iemand zoals jij gebruiken om de dingen nog beter op poten te zetten.'

Er schoot een golf van plezier door haar heen bij zijn compliment, waardoor ze helemaal warm werd. Dat was het probleem met Jake. Zelfs als hij haar irriteerde, zelfs al zou hij haar gevoelens in geen miljoen jaar beantwoorden, ze kon het niet helpen dat hij haar betoverde. Dat gold niet alleen voor Sophie, maar voor de halve vrouwelijke bevolking, zo leek het vaak.

Toch, wetend dat ze het zichzelf nooit zou vergeven als ze nu zou wegsmelten in een plasje lust midden in de wijngaard van Marcus, maakte ze hem simpelweg duidelijk: 'Bedankt, maar ik zou mijn boeken te veel missen.'

Haar hele leven had Sophie al stapels boeken in elke kamer en onlangs had ze het digitale tijdperk omarmd en een e-reader gekocht die in haar tas paste. Ze had aan Stanford University gestudeerd, met als resultaat een diploma in Engelse literatuur in combinatie met bibliotheekwetenschappen. Ze had haar studie zelf samengesteld met de hulp van een adviseur die net zo gek op boeken was als zichzelf. Zodra ze afgestudeerd was, had ze gesolliciteerd bij de *San Francisco Public Library*. Ze wist dat ze veel meer had kunnen verdienen bij een universitaire bibliotheek, of door het inzetten van haar onderzoeks- en catalogiseringskennis bij een van de vele hightechbedrijven in de Bay Area, maar ze had altijd al bibliothecaresse willen worden.